

[Viggo Starcke.]

I million trods de mange millioner nye flygtninge, der har givet en forøgelse af befolkningen på 20 pct., og det betyder reelt, at der i de sidste år i Tyskland er sket en tilvækst i arbejdspladser og jobs på 2,6 millioner. Boligproduktionen steg fra 1950 til 1952 fra 360 000 til 440 000 nye hjem om året. England byggede i fjor kun halvdelen og Frankrig kun en fjerdedel af dette antal boliger. I Tyskland kan hver eneste dag over 1 000 familier flytte ind i nye hjem, og de tyske byers gabende sår er ved at læges og gro sammen.

Alle disse fremskridt er gennemført af den tyske økonomiminister, dr. Ludwig Erhard, og de er gennemført under heftig modstand fra socialdemokraternes side og ikke mindst fra de vestallieredes side, idet denne Tysklands tilbagevenden til sund fornuft er et chok, er en fornærmelse imod enhver selvgod planøkonom. I 1948 ville general Clay forbyde dr. Erhard at ophæve reguleringerne, kontrollen og restriktionerne. I 1950 blev der ligefrem tilstillet Vesttyskland et ultimatum om, at det igen skulle gå ind i en opdæmmede inflationspolitik. Det fortælles, at da de allierede ængsteligt spurgte dr. Erhard, om han virkelig ville forandre det planøkonomiske system, svarede han: nej, jeg vil ikke forandre det, jeg vil afskaffe det.

Alt, hvad dr. Erhard har gennemført, har været bekæmpet af hele den vestlige verdens socialister og planøkonomer. Som professor Wilhelm Röpke skriver det — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Dette var en utålelig udfordring, eftersom det betød den socialistiske mytes endeligt. Den fremgang, som denne økonomiske kontrarevolution har medført, var strengt forbudt i hver eneste paragraf i den nye vestlige verdens økonomiske katekismus. Man kunne simpelthen ikke tillade, at den skulle lykkes.“

Alle forvrængninger, alle fordrejelser, alle statistiske kneb og undertrykkelser af fakta har været forsøgt, og længst muligt

har den vestlige verdens presse søgt at fortie for sine læsere, hvad der skete. Men nu, da virkeligheden ikke længere kan skjules, forsøger man at finde alle mulige andre forklaringer. Man henviser til den store Marshallhjælp. Ja, Tyskland har fået stor hjælp, men selvom det har været en god hjælp, repræsenterer den dog kun en ganske ringe procent af den økonomiske fremgang, der har fundet sted, og forklarer ikke den dramatiske udvikling af handelsbalancen. I andre lande har Marshallhjælpen medført skuffelser, fordi den ikke er blevet brugt efter sin hensigt: til afvikling af restriktionerne. Den har, som det siges af en amerikansk socialøkonom, finansieret socialiseringen.

Der er andre, der henviser til tyskernes flid og energi. Det kan heller ikke være forklaringen, for tysk flid og arbejdsomhed eksisterede ikke i de første år efter krigen, men vågnede først til nyt liv efter de Erhard'ske reformer, fordi arbejderne så, at disse reformer var i deres interesse: produktionen steg, beskæftigelsen steg, arbejdsløsheden faldt, og reallønnen gik i vejret, 50 pct.

Man har henvist til, at Tyskland har høje todsatser. Ja, men det har England og Frankrig også. Man har henvist til, at Tyskland har tunge skattebyrder. Det har England og Frankrig også. Men England og Frankrig har stadig deres restriktioner og har stadig et pengevæsen, som man ikke nærer fuld tillid til. Det er dér, forskellen ligger, og det er dér, forklaringen skal findes.

En stor del af æren for det, der er sket i Tyskland, tilkommer den berømte schweiziske økonom professor Wilhelm Röpke i Genève. Han har været økonomisk rådgiver for regeringen i Bonn, og han har været lærer for dr. Erhard, der har været professor i München, og som har holdt sig på lang afstand af nazismen. Röpke og Erhard er nære venner, men hovedæren for det, der er sket, er dr. Erhards.

Tyskland har i mange år været Europas